

CV – Ahmad Hani Azzam

Mobil: 0790 655 041

E-post: a.azzam5@hotmail.com

Född: 3 september 1983

Bosatt i Göteborg

Jag är författare, poet, journalist och socialforskare med bakgrund i sociologi (Damaskus universitet, 2010). Mitt arbete befinner sig i skärningspunkten mellan litteratur, poesi, filosofi och språkliga experiment. Jag skriver på både arabiska och svenska och försöker förena analytiskt tänkande med ett poetiskt uttryck. Sedan 2021 bor jag i Sverige, dit jag kom som ICORN-fristadsförfattare.

Publikationer:

- "Svindel" – Smockadoll Förlag, 2024
- "Skapande Liv" – medförfattare, Bokförlaget Korpen, 2022
- "The Art of Flerspråkigt Skrivande" – medförfattare, Lyktan & Konstfrämjandet, 2025

Pågående projekt:

- "Bönerna från Insekterna"
- "Språket av Gud"

1. Utdrag ur "Svindel" – Smockadoll Förlag (2024)

Kulorna kom allt tätare och jag kände för en sekund att jag förtjänade att vila från den här plågan, att jag inte längre behövde springa och ta ut mig. Jag stannade upp ett ögonblick! Därefter struttade jag fram som en påfågel! Bredde ut armarna och började sjunga med en röst vars skönhet och magi jag inte visste fanns så som jag hörde den nu. Jag trodde nästan att jag blivit dödad och att det var min själ som skapade denna fängslande schizofreni. Sedan kom en lätt svindel tillbaka och virvlade in i mig i en eterisk jämvikt och för en gångs skull greps jag inte av panik inför den, det var som om min oro hade upplösts helt. Eller var det själens förmåga att tränga in i den slitna kroppen och fara runt i hallucinationernas magi? Hela saken var att jag varit död sedan flera år, men att jag inte dödat än. Så vad var det för fel på att ta tillfället i akt och roa mig lite vid den slutgiltiga intighetens rand. Ja, det här var min jord nu och himlen över mig var bara min. Jag var herre över denna min vackra frånvaro.

Jag sträckte ut mig i gräset intill en liten bäck och lät öronen koncentrera sig på dess mjuka porlande tills jag upplevde det som om porlandet steg upp ur strupen på en jungfru vars själ vandrat på platser sedan urminnes tider. Jag kände en våg komma mot mig från havet och rulla över mig, lyfta upp mig och gunga mig till höger och vänster... upp och ner och sedan höger och vänster igen tills jag såg mig som ett barn som gungade i sin moders famn. Sömnen kallade på mig genom hennes sjungande röst: "Yalla, sov... Yalla, sov, så ska jag skaffa dig en duva..."

Tröttheten var starkare än alla andra känslor och... jag... måste... kapitulera för sömnen... Världen som förföljde mig kunde dra åt helvete.

2. Utdrag ur "Bönerna från Insekterna" (opublicerad)

Bön av Skalbaggen

Du, mörkrets Gud... om mörkret har en dörr –
lys mig.
Jag vill inte ha hela vägen,
inte en karta till räddningen.
Jag ber inte om vingar
som bär mig längre,
eller vindar som skjuter mig snabbare.
Jag vill bara ha
en jord som inte rasar
och en klippa att vila i skuggan av,
när det kalla dagsljuset sveper över mig.
Lär mig vara liten – men tillräcklig.
Tyst – men tydlig.
Och om jag hittar
ett bananskal,
ett visset blad,
eller ett barns ben som aldrig begravdes –
låt mig gå över det stilla,
som en som säger:
”Jag är ledsen...
jag är ursäktens skugga
som går över allt.”
”Jag är ledsen...
ledsen för allt.”

3. Utdrag ur poetisk pjäsen ”Skjortan” – Kapitel Ett

Mannen

(Ljudet av strid är avlägset, men kommer närmare, som om jorden själv har börjat andas sitt dån. Doften av järn fyller luften och drar hjärtat mot en kant av oro.)

Han springer.

Marken jämtrar sig under hans steg, som om den bär på en tung hemlighet.

Hans bröstborg höjs och sänks som ett utsvultet hav som sväljer skräckslagna skepp.

(Skott... ett skrik... sedan plötslig tystnad.)

Han står fortfarande, men luften har hållit andan.

Något osynligt har stoppat tiden, för honom ensam.

Det är som om ögonen som en gång följde honom har lämnat scenen.

Allt runtomkring har blivit en sprucken spegel av hans ansikte.

Han ser ner på sitt bröst.
Som en förgiftad blomma i en vilseledd vår,
börjar hans vita skjorta dricka blodet.

Han känner jorden klappa honom, en sista gång.
(Hans hand trycker mot tyget, som om han vill stoppa blödningen.)
Han vet mycket väl att tyget inte kan föra hans hjärta tillbaka till sin plats.
Men hans fingrar söker efter spåret av hennes hand,
och en glömd kyss på hans axel.

Han ler.
Som om han äntligen förstår,
att kriget aldrig väntade på att döda honom,
utan bara för att sätta sin sista beröring på hans skjorta.

4. Utdrag ur "The Art of Flerspråkigt Skrivande" - 2025

Jag vinglar ut på gatan, söker efter doften av kaffe, omgiven av de sista krypande nattdjuren som är kvar. Dagsljuset är fem timmar bort och kaféerna är stängda. Jag går förbi i närheten av Brunnsparken, lejonet som sitter vid kanalen är fortfarande på sin vakt och tittar mot Danmark. Jag stryker lätt med handen över dess huvud, det lugnar ned sig och hoppar sedan i och simmar i kanalen som en tam hund. Jag fortsätter att gå och låter min hand snudda vid en regnvåt häck, kalla vattendroppar kittlar mig och små fiskar hoppar mellan mina fingrar. Jag försöker undvika att trampa på dem, så jag dansar. En kvinna slukar mig med stora ögon medan hon väntar vid spårvagnshållplatsen vid Nordstan. Jag säger till mig själv, "En kvinnas blickar i natten är något sensuellt snarare än vackert, och att ignorera dem är att förråda dem". Därför tar jag ett par steg tillbaka och frågar henne: "Vad säger du om ett glas vin för att förgylla vår kväll?"

5- Utdrag ur "Skapande Liv" - Bokförlaget Korpen (2022)

Biografin som aldrig börjar

Det börjar på nytt hela tiden. Som om hela vårt liv bara började och började om...

Jag minns inte min farmors ansikte i detalj, men jag minns hennes eget paradiset fyllt av trygghet. När jag var barn och flykting i Syrien och vårt fattiga kvarter dränktes i mörker på grund av strömavbrott brukade jag smyga upp till farmors rum på översta våning. Där såg jag henne sitta på bönemattan i skenet från en oljelampa och vagga med huvudet i åkallan med varje ny tasbiha¹ medan hennes skugga växte på väggen. Jag hittade mig en vrå där jag kunde sitta och iaktta henne tills hon avslutat sina böner och kastade sig över mig med kramar, kyssar och bröstsockerbitar. Jag är säker på att jag inte därefter har upplevt tryggare stunder än de då jag satt där och väntade. Vid den tiden kunde jag inte föreställa mig att jag skulle växa upp så fort. Att jag skulle bli en person som fick bevittna massakrer och därefter tillbringa livet i panikartad jakt på en säker tillflyktsort. Att jag skulle leva utan att dra ett enda lugnt andetag som de jag upplevde i farmors rum, ett rum som för övrigt vid det här laget har förvandlats till bortglömda ruiner.

I det rummet, upplyst av oljelampan, strålade hela Palestina framför mig från farmors ansikte, i hennes ändlösa berättelser om de vidsträckta planteringar och druvodlingar som fyllde vår by i Palestina. Ofta återkom hon till en och samma mening som hon riktade till mig med djupa suckar fulla av smärta och längtan. "Vårt land var paradiset".

¹ Tasbih är böner som muslimer reciterar innerligt. Till dem används al-subha, ett radband som består av 99 pärlor.

6. Utdrag ur "Språket av Gud" - Pågående projekt

Dialogen om det som inte kan sägas

Ibn Arabi möter den österrikiske filosofen Ludwig Wittgenstein
(1889-1951)

Plats: En stilla höstträdgård där löven faller mycket långsamt, medan skymningen långsamt glider över i den första natten.

Wittgenstein (ser eftertänksamt ut mot horisonten):

Jag sade en gång att gränserna för mitt språk är gränserna för min värld. Jag menar att det som språket inte kan uttrycka inte heller existerar i min värld... Jag är mitt språk. Vad säger du om det, shejk?

Ibn Arabi (ler stilla):

Gränserna för ditt språk, min vän, är inte världens gränser utan gränserna för din förmåga att se denna värld. Språket kan beskriva, förklara och analysera, men det kan inte avslöja. Det kan peka, men det kan inte röra vid hjärtat direkt.

Wittgenstein (med en stillsam skärpa):

Men om vi inte kan uttrycka något klart, måste vi tåga om det. Språket är det enda verktyg vi har för att förstå livet.

Ibn Arabi (pekar mot himlen):

Se på den här solnedgången. Kan du beskriva dess färg med fullständig precision? Och om du misslyckas med att beskriva den - tigger du då om den, eller förnekar du den helt?

Wittgenstein (tänker en stund innan han svarar):

Beskrivningen kan vara bristfällig, men den gör oss åtminstone i stånd att peka på det vi talar om. Om vi inte hittar ett passande språk måste vi tåga.

Ibn Arabi (med ett djupt leende):

Det gör jag också – med den skillnaden att din tystnad är det ögonblick då språket sviker dig, medan min tystnad är mer värtalig än vilket språk som helst. Det finns sanningar som bara kan uppfattas i stunder av tystnad – en kunskap som orden inte kan uttala.

Wittgenstein (skakar tveksamt på huvudet):

Och vad gör vi då? Ska vi alltså acceptera att sanningen inte kan sägas?

Ibn Arabi (med lugn visshet):

Att leva sanningen, inte säga den – det är målet. Först då förstår du att du inte längre behöver orden. Ju vidare synen blir, min herre, desto trängre blir uttrycket... tills det till sist försvinner.

De båda tiger, och mörkret faller långsamt, som om naturen själv hade beslutat att delta i denna dialog genom sin tystnad.